

השיר הגנוב

אסקימוסים

האביב הגיע. לסלעי הים ברנינג הגיע
זוג גבתני שלג מארצות חמות. הם
בנו להם קן על צוק גבוה מעל הים.
אמא-גבתון הטילה ביצה והתיישבה
לדגור אותה. כל הזמן דאגה שהרוח
הקרה לא תגיע לביצה, שמרה עליה
מגשם, בקושי אכלה, כמעט ולא
ישנה. בסוף מהביצה בקע הבן, וכזה
מוצלח, כזה יפה, שלאף אחד בעולם
אין יפה ממנו. רק בעיה אחת – הוא

צעקן.

ולהורים לא היה זמן לאכול ולא
לשתות. כשרק אבא יוצא לציד אמא
חייבת להרגיע את הצאצא. אם היא
עפה, אבא מוכרח לשמור עליו.
ויום אחד אמא-גבתון התיישבה
בקצה הקן והתחילה לשיר:

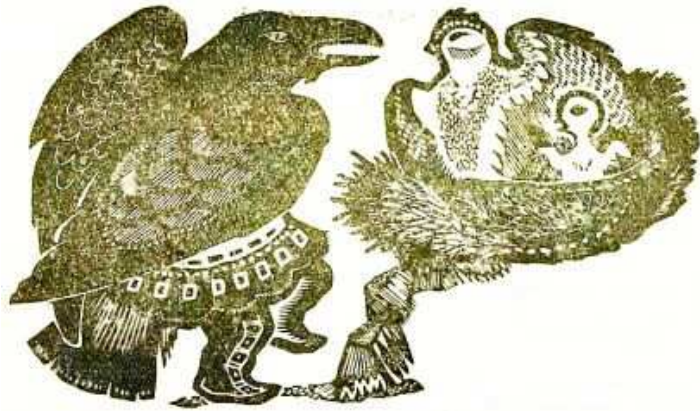
"של מי הרגליים הקטנות?

של מי הכנפיים הקטנות?

של מי הראש הקטן?

של מי העיניים החמודות?

של מי? של מי?"

השיר. אל תבקש כי לא אתן לך
אותו."

העורב התרגז.

"אם לא תתני בטוב, אקח בכוח!"
הוא התנפל על אמא-הגבתון, חטף
ממנה את השיר וברח.
הגוזל גבתון התחיל לצעוק, לבכות.

עבר בסביבה עורב, שמע את השיר,
התיישב לא רחוק והקשיב. שמע,
שמע והתאהב בו. השיר מצא חן
בעיניו כל כך שאי-אפשר לתאר.

ניגש העורב לקן וביקש:

"תני לי את השיר במתנה! תני לי
אותו!"

"מה פתאום!" ענתה אמא-גבתון
"לא יכולה לתת. הוא אצלנו היחידי.

אין לנו שיר אחר."

"אני מאוד מבקש" התחנן העורב
"לא אוכל לחיות בלי השיר הזה."

"והבן שלי לא יוכל להירדם בלי

אעוף ואחפש את הפושע, מהגרון
אוציא לו את השיר שלנו!"

הוא עף ועף, ראה הרבה ציפורים
אבל לא עורבים. פה חגלה רצה בין
הסלעים, שם חופמני שורק. בסוף
ראה במדרון להקה שלמה של

גם אמא-גבתון בכתה..
אבא-גבתון חזר מהציד, רואה, שומע,
הבן צועק, האישה שופכת עליו
דמעות.

"מה קרה לכם?" שואל "איזו צרה
התרחשה?"
"צרה צרורה" עונה אמא-גבתון "בא
עורב וחטף את השיר שלנו. עכשיו
הבן שלנו לא יירדם, יבכה כל הזמן!
איך נחיה כך?"
אבא-גבתון התרגז, רקע ברגליים.
"תני לי את כפפות הציד שלי, את
קשת הקרב שלי, את החצים שלי!"

עורבים.

התיישב בקרבה, שם חץ על הקשת,
מתח את המיתר, מחכה. מי מהם
שישיר את השיר, יקבל חץ.

אך העורבים עוסקים בעניינים שלהם.
הזקנים מתחממים בשמש. הזקנות
מרכלות, הצעירים משחקים.

אבא-עורב לוחש דבר מה לצעיר שלו
לאוזן. אף אחד לא שר שירים, לא של
גבתונים ולא שלהם. מדי פעם מי

מהם יקרקר, אבל זו לא שירה!

עף גבתון-אבא הלאה. עף, עשה

סיבובים באוויר ופתאום רואה - על

העץ יושב עורב, בודד בין הענפים.

הרים את מקורו כלפי מעלה, עצם את
עיניו, מתנדנד מצד לצד ושר,
מתלהב:

"של מי הרגליים הקטנות?"

של מי הכנפיים הקטנות?

של מי הראש הקטן?

של מי העיניים החמודות?"

גומר לשיר ומתחיל מחדש:

"של מי הרגליים הקטנות, של מי

הכנפיים הקטנות?..."

"זהו, זה הגנב! שדד את השיר היפה ביותר שבעולם!" אמר אבא-גבתון. הוא התיישב על ענף של אותו העץ, מתח את הקשת, ירה חץ על העורב. אבל החץ התחלק על הנוצות הקשות של העורב ונפל על הארץ. העורב אפילו לא הרגיש, לא פתח עיניים. שר ומתלהב.

ואז אבא-גבתון הוציא מהנדן את כל החצים שהיו שם, שם בין אצבעותיו והתחיל לירות אותם זה אחרי זה על השודד. ארבע חצים בבת אחת.

והעורב עדיין שר:

בא ושומע – הבן צועק, האישה בוכה.
"אל תצעקו, אל תבכו" אומר להם
אבא-גבתון "לקחתי את השיר שלנו
מהעורב הרע. הנה הוא!"
אמא-גבתון שמחה, התחילה לשיר.
הבן השתתק, נרדם.
אבל מאז כשרק רואים שהעורב
מתקרב – משתתקים. מפחדים אפילו
לפתוח מקור.
וכך נשמר השיר שלהם. ועכשיו כל
הגבתונים שרים אותו לילדיהם
הצועקים.

**"אוי, של מי הרגליים הקטנות?
אוי, אוי, של מי הכנפיים הקטנות,
אוי, אוי, מה פגע לי בגב?
אוי, של מי הראש הקטן?
אוי! אוי! מה דוקר לי כאן?
"אוי, של מי העיניים החמודות?
אוי! אוי! לא יכול יותר! קרא-קרא!"**

השיר נפל לו מהמקור.
ואבא-גבתון תפס אותו ועף חזרה
לצוק, לקן שלו.